Djoser Juniorreis Marokko
27 april tot en met 4 mei

27 april
zondag
Omdat Maud dit jaar 10 jaar is geworden, is het haar beurt om met opa en oma mee op vakantie te mogen en voor de gezelligheid mag ook dit keer mama weer mee.
We hebben natuurlijk weer gekozen voor een Junior-reis van Djoser, omdat de vorige keer de reis met Ruth naar Egypte met kinderen van dezelfde leeftijd ons goed is bevallen.
De keus valt al gauw op de 8-daagse woestijnreis naar Marokko.
Ruim van te voren zijn we al naar de open dag van Djoser in Leiden gegaan voor wat informatie. Toen hebben we Tomas meegenomen, omdat hij gezien zijn opleiding ook wel reisleider bij deze reisorganisatie wil worden.
Maud heeft een paar weken geleden al een spreekbeurt over Marokko gehouden, dus weet ze al wát van het land, maar het is natuurlijk veel leuker om het land met je eigen te mogen zien en leren kennen.
Via de website van Mijn Djoser komen we al tot emailcontact met de andere medereizigers.

Het is een mooie dag om met vakantie te gaan, want als je naar buiten kijkt, wordt het vandaag een druilerige dag.
Tegen 12 uur nemen we afscheid van oma Joke, Ruth, Isa en Jorg. Jorg moet wel een traantje laten als mama vertrekt en natuurlijk zal Isa ons zoals gewoonlijk wel heel erg missen !!! Op de uitspraak dat we maar 1 week weg zijn, is haar reactie dat voor haar niet 1 week maar 1 dag al héél lang is.
De auto parkeren we op P3 voor lang parkeren, vanwaar de shuttlebus ons wegbrengt naar de vertrekhal.
Het inchecken verloopt snel zodat we nog tijd genoeg hebben om op ons gemak een broodje te eten. In deze ruimte vliegen een drietal mussen die proberen een graantje mee te pikken van de etensresten.
Bij de gate proberen we te raden wie onze medereizigers zullen worden. Naast ons horen we de naam Merel vallen, waarvan we al weten dat die voorkomt op ons lijstje met namen die zich bekend hebben gemaakt per email. Merel en haar zusje Love behoren met hun vader en moeder inderdaad tot onze groep. Het eerste contact is gelegd.
De vlucht met Transavia is gepland om half 5, maar het vliegtuig vertrekt om een of andere reden ruim een half uur later.

Op de luchthaven van Marrakech staat Saskia, onze reisbegeleidster op de Djoser-groep te wachten, waar we ook de andere kinderen met hun ouders ontmoeten.
De kinderen die tijdens de reis vrienden van Maud worden zijn de jongens Daan, Melle, Thijs en Guido van 8 en Rengerd van 12 en de meisjes Maaike en Juliet van 15, de zusjes Merel (13) en Love (9) en Marieke van 10.

Het rustige hotel ligt in het nieuwe gedeelte van de stad vlakbij het centraal station.
Bij het verlaten van het hotel voor een laat hapje eten, lopen we warempel Vincent tegen het lijf, die een dag eerder in Marokko is aangekomen en ook een juniorreis begeleidt, alleen is zijn reisschema een dag eerder begonnen. We kennen Vincent al als reisbegeleider van een paar vorige reizen
Schuin tegenover het hotel vinden we een chique aandoend eetcafé, waar Maud, opa en mama een gegrilde kippespies nemen en oma de Marokkaanse Harirasoep laat smaken.
Terug in het hotel maken we nog een praatje met Vincent en maken we gebruik van de Wi-Fi voor het versturen van het verslag van de eerste vakantiedag.

28 april
maandag

Omdat het volgens ons niet werkt om met de hele groep de medina en de soeks te bezoeken, besluiten we dit op eigen houtje te gaan doen.
De meeste taxi's zijn te klein om 4 personen te vervoeren, dus nemen we 2 petit taxi's naar de mooie oude poort Bab Agnaou met de ooievaars op zijn kantelen waar we onze wandeling beginnen.

Van hieruit slenteren we door de smalle steegjes met de vele soeks met allerlei snuisterijen en Argan-producten naar het plein Jemaa El Fna, waar we voor nog geen € 0,40 een glaasje vers sinaasappelsap voor de vitamine C aan een kraampje nemen.

De oude Koranschool Medersa Ben Youssef kunnen we helaas niet bezoeken, omdat op maandag alle musea zijn gesloten. Maar dat is geen enkel probleem, omdat Maud zin heeft om naar het zwembad van ons hotel te gaan. Dus houden we deze excursie maar te goed voor de laatste vakantiedag in Marrakech.
Na het dwalen door de soeks in de Medina, zijn we wel toe aan wat rust en om de trek wat te stillen, nemen we voor de lunch een omelet en een cappuccino op een terras aan de rand van het plein.
In een grote taxi, een oude Mercedes, waar we nu wél alle 4 in kunnen, nemen we de weg terug naar het hotel, waar we de hele middag aan het zwembad bivakkeren.
Om 6 uur is afgesproken om gezamenlijk met de groep weer terug te gaan naar het beroemde plein, die 's-avonds pas echt tot leven komt met de vele eetkraampjes, slangenbezweerders, calèches, vrouwen die henna op handen aanbrengen en allerlei ander leuke dingen.

henna
PRIX
AFFICHE

Dit keer gaan we met het openbaar vervoer. Voor 4 dirham (nog geen € 0,40) maken we gebruik van de bus, wat een hele belevenis op zich is. Onze groep van 27 Nederlanders propt zich nog in de al overvolle bus. We hangen tussen de Marokkaanse hoofddoekjes en djellaba's. Als er gestopt moet worden bonst de lokale bevolking op de zijwand van de bus.
Op rijen banken van kraam nr. 1 op het plein gaan we echt op de Marokkaanse toer. De couscous, tahin, vis, brood en muntthee komen op tafel.
Na het eten nemen we met ons vieren een taxi terug naar het hotel en nemen nog een drankje op het terras naast ons hotel.

Daar we morgen in de oase geen internetverbinding zullen hebben wordt de mailbox nog eens gecheckt.
Terwijl de ouderen de koffers voor morgen alvast wat ordenen, vermaken Maud en een paar meisjes zich nog op de gang voor onze kamers met een of ander spelletje en uiteraard moeten de pas gekochte tasjes nog geshowd worden door Merel en Love.

29 april
dinsdag
Omdat onze bagage vanavond in de bus moet blijven, zijn we verzocht om wat spullen zoals pyama en tandenborstel e.d. in een apart rugzakje te doen voor de komende nacht.
Precies om 9 uur vertrekt de bus richting de Fint Oase.
In de bus krijgen de kinderen een cadeautje van de Marokkaanse Djoser-reisagent; de jongetjes een muziekinstrumentje en de meisjes een kameeltje als herinnering aan deze reis.

Het landschap door het Atlasgebergte is prachtig. Palmbomen, cipressen, cactussen en olijfbomen en roze dorpjes in een groen landschap glijden voorbij met op de achtergrond het met sneeuw bedekte Atlasgebergte.
De kleur van de aarde vloeit langzaam over van roze naar roodbruin.
Geiten en schapen grazen op de berghellingen. Bepakte en wilde ezels sieren samen met de klaprozen, kamille en oleander een kleurrijke omgeving.

Door het lezen van een boekje en het gedraai van de bus wordt Maud een beetje busziek, maar gelukkig kan ze na de plaspauze naast Merel voor in de bus komen zitten.
Hoog in de bergen stoppen we bij een wegrestaurant voor de lunch, wat deze keer bestaat uit wat frietjes en een groentesoepje.
We klimmen met de bus hoger en hoger; de roodbruine kleur is intussen overgegaan in grijsgroene kleur van de woestijn.

Saskia heeft intussen weer een verrassing voor ons in petto. Omdat het nog veel te vroeg is om in de hitte naar de oase te rijden, is er een hotel geregeld met zwembad. Zo kunnen zowel de ouders als de kinderen genieten van een koele duik in het zwembad. De koffers moeten dan wel de bus uit voor de nodige zwemspullen, want hierop hebben we niet gerekend.

In het hotel in Quarzazate staat nog een andere bus van Djoser te wachten en wat schetst onze verbazing. De reisbegeleidster van de andere groep blijkt Marieke van As te zijn die opa en oma 3 jaar geleden van de reis Jordanië/Syrië kennen.
Omdat dit hotel Wi-Fi heeft, wordt het verhaaltje van vandaag alvast doorgestuurd al is de dag nog niet voorbij.

Tegen half 7 worden we verdeeld over 5 jeeps die ons wegbrengen naar oase De Fint, wat een idyllische locatie blijkt te zijn.
De tenten zijn alleen gereserveerd voor onze groep. Het sanitair bestaat uit diverse dixies en één douche en één fonteintje die geen water geeft.
We maken een mooie wandeling door de oase en kunnen in het vroege avondlicht nog enkele mooie foto's maken. In een ruim berberhuis in een naburig dorpje krijgen we te zien hoe de muntthee wordt gezet. Al zittend op een groot vloerkleed met kussens krijgen we de muntthee met brood en dadels aangeboden.

Als we teruglopen naar onze "camping" wordt het al wat schemerig. We genieten met zijn allen buiten van een heerlijke Marokkaanse maaltijd van Harirasoep en een stoofpotje van kip. Voor de eerste keer komt zelfs wijn op tafel, want het is gebruikelijk dat er in een islamitisch land géén alcohol wordt geschonken.
Nadien vermaken de kinderen zich met spelletjes rond het kampvuur, terwijl de ouderen wat kletsen.

Even na 11 uur zoekt men de tent op en daalt de rust gauw over ons kampement.

30 april
woensdag

Om 7 uur zijn we allemaal wakker geworden door het gefluit van de vogels. Zo te horen hebben we allemaal goed geslapen.
De ruime berbertenten zijn dan ook redelijk comfortabel en de matrassen en het beddengoed zijn goed.
Na het ontbijt worden we weer door de jeeps opgehaald en gebracht naar onze bus die ons buiten de stad Quarzazate staat op te wachten.
Het kamperen in de oase was heel gezellig en bijzonder om eens mee te maken.
In the middle of nowhere zien we een kolonne auto's en busjes staan. Volgens onze chauffeur Hassan wordt hier een Hollywood-film opgenomen. De prachtige natuur van Marokko leent zich uitstekend voor filmopnames en uiteraard heeft men dan ook meerdere locaties hiervoor in het land.
Bij de fotostop van de bus gaan de kids op de foto met een Berber die met grote salamanders op het muurtje voor het uitzichtpunt komt zitten.

De lunch in Agdz is even later, eigenlijk te vroeg, maar voordat het eten op tafel komt, ben je toch een uurtje verder.
Dit keer kan men kiezen tussen kofta (gehaktballetjes), kippespiesjes en frietjes.
We kunnen hier lekker buiten zitten.

De rit naar ons hotel in Zagora, de stad van de dadels, is nog wel een uurtje rijden.
Door de warmte in de bus kakken de meeste ouders in, terwijl Maud en een paar meisjes een spelletje doen van "ik zie ik zie wat jij niet ziet".
Intussen is de grijze kleur van de steenachtige woestijn veranderd in geel van wat losser zand, wat ook te zien is aan de zandwervelstormpjes die links en rechts opduiken.

Na aankomst in het hotel, is het lekker uitwaaien aan het zwembad.
Wij vieren zullen vanavond niet met de groep mee gaan naar de pizzeria en gewoon lekker in het hotel blijven, want daar zullen ze vast ook wel wat lekkers hebben.

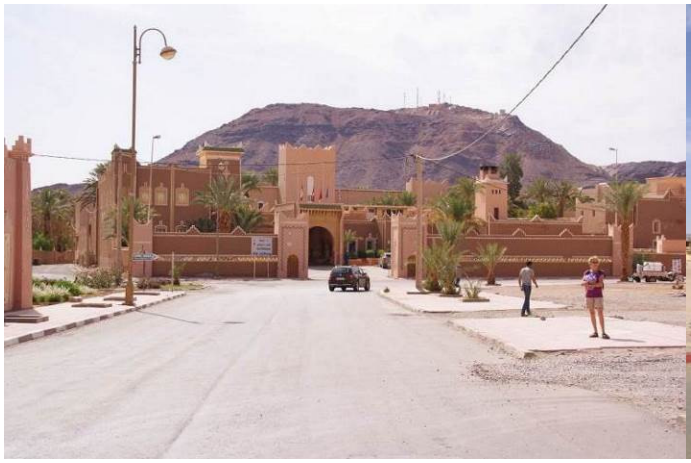

<u>1 mei</u>
<u>donderdag</u>
We zijn heerlijk uitgeslapen, omdat we gisteren redelijk vroeg naar bed zijn gegaan.
We slepen wat stoelen naar een tafeltje bij het zwembad, zodat we lekker buiten kunnen ontbijten.
Na het ontbijt verkennen we het kleine dorp Zagora. Veel winkeltjes zijn nog gesloten, maar er heerst toch al wat levendigheid.
Hier diep in het zuiden van Marokko leven veel Berbers, wat je kunt zien aan de kleding van deze mensen. De mannen dragen vaak een diepblauwe tulband, de kleur van de Toearegs

en de berbervrouwen dragen zwarte jurken en hoofddoeken met gekleurd borduursels.
Omdat we in een klein winkeltje leuke sjaaltjes vinden voor Maud, Isa en Ruth worden we uitgenodigd om bij de eigenaar thee te komen drinken. Ook hier zien we hoe de muntthee wordt gezet.
Opa gaat weer afdingen op de prijs wat heel gebruikelijk is voor dit land. Dus met de aankoop van de sjaaltjes gaan we heel tevreden de deur uit.
Bij de "supermarkt" (je kunt het beter een grote kraam noemen) slaan we grote flessen water en wat snacks in voor de komende avond.

Terug in het hotel komen we Vincent weer tegen die met zijn groep is terug gekomen van de overnachting in de woestijn. Gisteren was het behoorlijk winderig en zij hadden daarom veel pech bij de kamelentocht naar de tenten. Door de zandstormen hadden zij weinig zicht. Hopelijk hebben wij vanavond meer geluk.
De lunch van een omelet en broodje vlees wordt weer op het terras van het zwembad geserveerd. Zo kunnen we relaxed op onze ligbedden blijven liggen. We bestellen ook een kannetje heet water voor de van huis meegebrachte cup a soup.

We kunnen nog de hele middag bij het zwembad blijven liggen voordat we om 4 uur een pottenbakkerij en zilversmid gaan bezoeken.
De zilversmid blijkt echt nog authentiek te zijn.
Men laat zien hoe het zilver in een vuurtje vloeibaar wordt gemaakt en nadien in een mal wordt gegoten en zo tot een sieraad wordt gevormd.
Aansluitend is een museumpje, waar met zilver bewerkt antiek tentoon wordt gesteld zoals tafels, stoelen, potten en vaasjes. Zoals verwacht is er tenslotte een winkeltje waar men moderner zilver kan kopen, zoals armbandjes, ringen e.d.

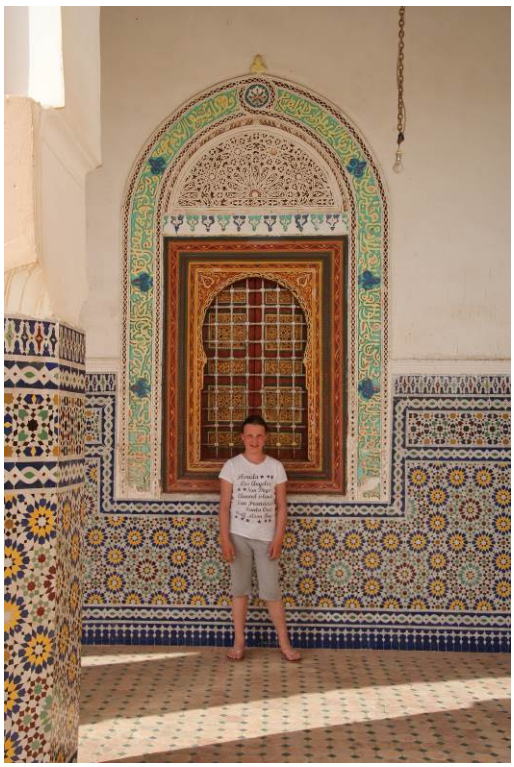

Via een ondergrondse kashba komen we bij de pottenbakkerij. Hier laten ze op zeer primitieve wijze zien hoe de klei in de grond wordt gemengd met water. In een donker vertrek wordt de klei met de hand tot een vorm gedraaid.
Buiten zien we de oven waar zwarte wolk uit de schoorsteen naar boven kringelt. Een man zit in die oven die de gebakken dakpannen naar buiten gooit.
Dus niks geen fabriek, maar een zeer primitieve werkplaats !!!
De rondlopende ezels maken het beeld compleet.

Even later zijn we bij de opstapplaats van de kamelen en ons volgende overnachtingsplek in de woestijn.
Degenen die willen kunnen een uurtje kameel rijden. Angelique en Maud wagen de gok, maar opa en oma laten hun beurt voorbij gaan met de herinnering aan hun ontvelde stuitjes van de kameel van een vroegere Tunesische reis.

De beheerder/eigenaar van dit kamp in de woestijn is dezelfde als die van oase De Fint van eergisteren.
Hij is samen met zijn personeel die het eten voor ons kookt, naar hier gereisd, om ons nu ook op dezelfde manier te bedienen.
De kinderen vinden het hier geweldig. Het kamp staat midden in de duinen, dus wordt er volop gerollebold in het zand. Na het eten, het is inmiddels donker geworden, wordt er nog met koplampjes verstoppertje gespeeld.

Allemaal even spannend.
Er wordt nog een kampvuurtje gemaakt en gedanst op de muziek die het berberpersoneel voor ons maakt.

Dit was echt weer zo'n toppie dag !!!!!

Als het licht uitgaat, daalt al gauw de rust over het kamp.
Alleen het gebrul van kamelen, de wind en het gesnurk van sommigen van ons is te horen.

2 mei
vrijdag
Midden in de nacht wakkert de wind flink aan en wordt het zand door de kieren van de tent geblazen, maar gelukkig kunnen wij de meegebrachte lakenzak helemaal over ons heen trekken.

Als we tegen half 7 wakker worden, zijn we helemaal gezandstraald en gescrubd. Maud heeft zelfs haar zonnebril in bed opgehouden ter bescherming van haar ogen tegen het door alles dringend zand.

Gelukkig is het vandaag een bewolkte dag, terwijl de temperatuur om 9 uur al boven de 30 graden is gestegen, zodat het niet al te warm is in de bus.
Na 2 uurtjes rijden stoppen we om de benen eens goed te strekken. Onze chauffeur Hassan verzint een spelletje voor ons. Hij zet lege flesjes in de diepte die wij moeten zien te raken met de rondom losliggende stenen.
Plotseling regent het stenen, maar uiteraard is Hassan de enige die een fles weet te raken. Dit spelletje heeft hij natuurlijk al eerder gedaan met vorige groepen.

De plas-/koffiestop is bij hetzelfde restaurantje als de lunch van eergisteren.
Op een gegeven moment krijgt de bus problemen. We rijden steeds langzamer door een canyon en kunnen stoppen bij een wegrestaurantje waar een monteur uit een naburig dorp wordt gebeld.
Omdat het wel een tijdje zal gaan duren, vervroegen we onze lunch en nemen we een omeletje bij deze pechstop.
Er blijkt iets mis te zijn met de

V-snaar. Helaas moet de monteur voor de tweede keer terug voor de goede maat.
Na bijna 4 uur wachten op de monteur die de ontbrekende onderdelen ergens vandaan moet halen, treedt er enig ongeduld op in de groep. Het ongeduld komt niet zo zeer van de kinderen, die zich wel vermaken met een spelletje in de bus of in de ruime hal van het restaurantje. Het wordt er niet beter op als het begint te waaien, regenen en onweren.
Er wordt een andere bus geregeld die ons komt oppikken om naar ons volgende logeeradres te brengen. Dus alle bagage wordt overgeladen in de andere bus en na ruim 5 uur oponthoud kunnen we weer op weg.
Als compensatie voor het missen van het zwembad en de buspech krijgen we het avondeten in het hotel gratis aangeboden.

3 mei
zaterdag
La Kashba Ait ben Haddou welke op de Unesco-lijst van werelderfgoed staat ligt tegenover ons hotel aan de oever van een brede kloof omzoomd met palmbomen.
Hier zijn films opgenomen zoals o.a. Lawrence of Arabië, Ben Hur en Gladiator.

We maken een wandelingetje naar de kashba (kashba betekent ommuurd fort/vesting) en dwalen wat door de nauwe steegjes met de vele souvenirwinkeltjes.
Naast ons hotel bevindt zich een kleine coöperatie van de beroemde Arganolie die alleen verkrijgbaar is in Marokko.
Hier kopen we wat van het "luxe" goedje wat zo goed moet zijn voor je huid. Er worden ook producten verkocht die je kunt gebruiken voor voedsel.
Buiten vermalen Berbervrouwen de Argannootjes tot een bruine brij.

RIAD MAKOUB

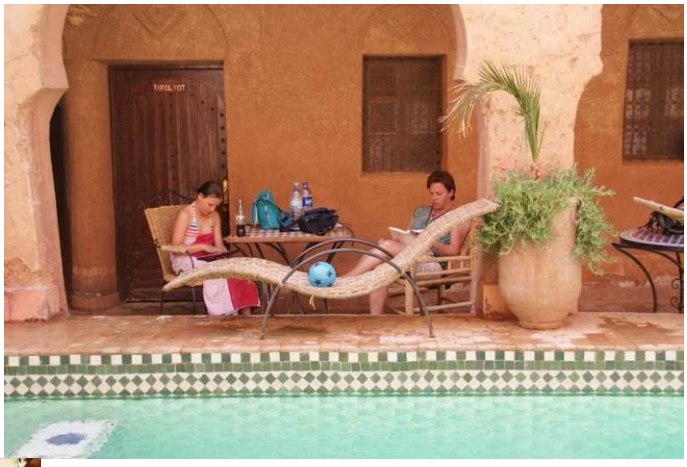

We hebben nog even tijd zodat Maud nog van het kleine leuke zwembadje van het hotel gebruik kan maken.
Om 12 uur vertrekken we met de bus naar Marrakech voor onze laatste overnachting.
We zien Hassan weer en hopelijk is onze bus nu goed gemaakt.

De lunchpauze is anderhalf uur later bij hetzelfde wegrestaurantje als eerder op weg naar het zuiden.
Tegen 5 uur komen we weer aan in Marrakech bij het ons bekend zijnde hotel van het begin van deze reis.
Maud heeft een mooie tekening voor Hassan ter afscheid gemaakt waarop we allemaal onze namen zetten.
Ook krijgt Maud de Djoser informatiemap van Saskia cadeau en Maud zal deze inscannen en per email versturen naar ons allemaal, zodat we later nog eens kunnen nakijken waar we precies zijn geweest.
We nemen allemaal afscheid van Hassan omdat we morgen met een andere bus naar de luchthaven zullen worden gebracht.

Onze kamers liggen nu aan de andere zijde van het hotel en heeft een balkonnetje met uitzicht op het theater.
De koffers staan amper op de kamers of de kinderen liggen al in het zwembad.
We eten voor het laatst allemaal samen bij een eetcafé tegenover het station, waarvan wij al weten dat het eten daar goed is en een breed keuzemenu heeft, want morgen zal iedere zijn eigen weg gaan naar het centrum van de stad.
Tijdens het eten krijgen de kinderen nog een Djoser-junior-diploma uitgereikt ter herinnering aan deze Marokkoreis.

4 mei
zondag
Vandaag is het de laatste dag van onze vakantie in Marokko maar gelukkig vertrekt het vliegtuig vanavond pas om 8 uur. Dus hebben we nog een hele dag de tijd om de stad in te gaan.

We nemen bus nr. 66 naar het centrum. Op het Djeema El Fna nemen we een andere ingang van de soeks waar we de laatste souvenirtjes kopen. Op een pleintje strijken we neer op een klein terrasje voor een drankje. Enkelen van onze groep zijn op hetzelfde idee gekomen.
Op dit plein laat Maud een hennatatoeage zetten voor 50 dirham wat best goedkoop is. Het nadeel van deze tatoeage is dat het 1 1/2 uur moet drogen. Zodoende loopt Maud heel voorzichtig door de soeks om de tekening op haar hand niet te beschadigen.
De soeks lopen geleidelijk over van souvenirs naar handwerk, zoals rieten manden, kleden, houtwerk en kruiden enz.
Het is al een beetje laat om de Koranschool Medersa Ben Youssef te bezoeken, dus slaan we helaas het bezoek hieraan maar over.
In een restaurantje vlakbij het plein lunchen we wat uitgebreider, omdat we niet weten of we vanavond nog wel iets kunnen eten wat naar onze zin is.
Bij het busstation zien we onze bus aankomen, maar de chauffeur stapt uit en gaat lekker in de schaduw zitten bij de andere chauffeurs.
Maar geen nood, voor een paar dirhams meer nemen we een taxi naar het hotel wat zeker zo vlug gaat.
Terug bij het hotel diepen Maud en Angelique hun zwemkleding uit de koffer, die nu in een aparte bagageruimte van het hotel staat, terwijl opa en oma in de lobby internetten en wat drinken op het terras.

Na ons omgekleed te hebben in de wc's voor de terugreis, zullen we om 6 uur opgehaald worden voor een kort ritje naar de luchthaven, maar om tien voor 7 nog géén bus te zien. Er breekt enige onrust uit, maar Saskia blijft rustig en belt naar de reisagent. Na 2x bellen is er nog geen resultaat geboekt. Het hotel chartert in de haast een paar kleinere busjes. We worden in 2 busjes gepropt en een paar kinderen moeten op schoot worden genomen. De gordijntjes voor de zijramen moeten gesloten worden zodat ze geen verbaal krijgen voor overbelading.
Rengerd komt met de opmerking dat er op dit moment 2 minuten stilte in Nederland wordt gehouden in verband met de dodenherdenking. Dus heerst er 2 minuten stilte in de bus om deze traditie in ere te houden.
Bij het vliegveld aangekomen, kunnen we meteen inchecken, omdat er inmiddels geen lange rij meer staat voor de incheckbalie.
We kunnen nog snel wat taxfree inkopen doen en helaas zit een drankje of een hapje er niet meer in.

Even na middennacht landen we weer op Schiphol in Amsterdam en kunnen we terug zien op een erg mooie vakantie in Marokko !!!!